

вдома та хотіти значно приємніше за сам результат, хіба не так?..

— Солодун? Я? Атож, я люблю батончики типу «Марс» чи «КітКатс». Просто пудинг — то не зовсім моє. Яюсь він мені не дуже. Надто масний чи що.

Джанет залякла, трохи спантеличена від слів «пудинг — то не зовсім моє», а тоді розсміялася та змінила тему:

— Іане, а чим ти заробляєш на життя?

— Я працюю з комп'ютерами, — відповів я.

— Ой-ой, — проворкотіла вона, — це так захопливо! — Її тон нічого подібного не виражав. — І що ж ти з ними робиш?

— Розробляю вебсайти.

— Ой-ой, — це було все, що їй вдалося із себе видобути.

Ми посиділи хвилину-дві мовчки, доки я чекав наступного питання. Але на тому вони в неї вичерпались. Після цієї мовчанки Джанет просто повторила «ой-ой».

— А як довго ти працюєш у газетному кіоску? — вирішив спитати я.

— З дитинства, з п'ятнадцяти років. У школі я влаштувалася туди на пів ставки, а коли закінчила її рік по тому, містер Вілсон узяв мене на повний оклад.

— І як тобі, подобається?

— Ще б пак, це найкраща робота в світі! Насправді це мрія кожної дівчини — працювати там, де продають солоденьке, хіба ні? — хизувалася вона.

— Та невже? — вигукнув я, дивуючись, чому я ніколи не чув про це раніше. — Я чогось завжди думав, що всі дівчата воліють бути актрисами, супермоделями чи щось таке.

Оце я дав маху. Як то я затупив, що познайомився з Джанет, саме купуючи батончики «Марс»? Ото бовдур! Геть вилетіло з макітри. І чим я думав? А справа ось у чому. Джанет працювала в газетному кіоску за пару миль від моєї нори. Яюсь пару місяців тому я заскочив туди, і вона впала мені в око. Джанет була привітною та доволі симпатною, дещо самотньою, як і я, хоча здалася мені трохи худішою, ніж оце зараз (так її прикрасила моя романтична уява).

Коротше кажучи, я їй теж припав із першого погляду, тож вона приязно всміхнулася, а я весь день протинявся, думаючи про неї. Після того відрахування решти я на неї так запав, що захотів познайомитися ближче. Отож почав потихесеньку протоптувати до неї стежину — то по батончик забіжу, то по газетку, то по тригонометричне приладдя чи по іншу мур, — аби тільки вона, даючи мені решту, благословила усмішкою на весь день. Довчашав я до того, що ми стали називати одне одного на імена, а під час наших дрібних трансакцій навіть обмінялися кількома порядними жартами та посміялися разом у межах пристойності. Навряд чи це могло претендувати на роман десятиліття, але таке спілкування видалося приємним, ламповим і теплим. А минулого тижня я нарешті спромігся запросити її на здибанку. Прослідкував за нею до самого її дому й наступного дня «випадково» надібав її в автобусі. Ми люб'язно погомоніли, я допоміг їй із сумками, і вона зголосилася вибратися посидіти десь перекусити.

Але от яка шняга: тепер, коли вона сиділа переді мною в усій красі, я не знаю, якого лисого я так морочився. Іноді, коли отримуєш бажане, здається, що сидіти

— Так. Нащо голодувати? — відказав я з витріщеними очима.

Раптом я збагнув, що мені знадобиться неабиякий хист, щоб набити кендюха за одним столом із Джанет. У принципі, я не надто цим переймався. Розумієте, доводиться спочатку трохи побігати довкола жінки, догоджаючи їй у всьому, аби зрештою таки взяти своє. А втім, наше побачення помалу переходило від фази частування до наступної.

Ось вона вже вимакала моєю цілушкою останні краплі підливи з мого біфштекса, а відтак усміхнулася й кивнула, даючи зрозуміти, що вже готова до споживання десерту. Офіціант підкотив до нашого столику візочок із десертом, і Джанет знову заповзялася корчити з себе супермодель на суворій діеті.

— Ой-ой-ой, сьогодні ввечері мені аж свербить погріховодити на повну! Але ні, не можу, це для мене забагато, але виглядає до біса смачнуче. Як гадаєш, трохи можна? Тільки Іане, зайчику, ти ж нікому не розкажеш?

«Про сьогоднішній вечір? Ти, бляха, прикалуєшся», — подумав я.

— Тоді з богом! Візьму оцей крихітний кавальчик тортика з... Це ванільне морозиво? Оцю манюню кульку. Ну хіба, може, ще трошечки, бо, якщо покласти на тарілку, його начебто не так уже й багато, правда?

Коли офіціант нарешті підкотив візок до мене, я замовив собі тільки кави.

— Ти не будеш? — журливо запитала Джанет.

— Ні, а ти ласуй скільки душі завгодно, можеш і пудинг мій з'їсти. Я просто не солодун, — відповів я.

— Не солодун? А як щодо тих батончиків «Марс»? Ти ж їх любиш.

— Ти про що? — спитав я.

— Про біфштекс. Я на таке майже не дивлюся. В основному перебиваюся всілякими салатиками.

— Авжеж, — пробурмотів я, зиркнувши на гарнір із горошком, зсунутий на край її тарілки.

Назвати Джанет непривабливою було б немилосердно. Дівчина була огрядною, але по-своєму нічогенькою. Дехто стверджує, що повненька дівчина на автоматі вважається потворою. Ніколи не погоджуся. Джанет мала сьйливі очі, бездоганний колір обличчя, дитяче простосердя й тепло, які створювали певний вайб довкола себе. Якби їй скинути кілограмів сорок, вона виглядала б лялечкою — хоча, мабуть, у цьому я трохи переборщив. І все-таки, про мене, вона була гарненькою. От тільки я не мав певності, що саме вона була моїм «кухликком чаю». Вже й не пригадую, коли востаннє я сьорбав чай та скільки ложечок цукру кидав.

— Ой-ой, ото смакота, — видала вона, вимакуючи хлібом залишки підливи. — Поглянемо, що тут є на десерт?

Я кинув ніж та виделку на свою напівпорожню тарілку й кивнув:

— Авжеж, чому б не поглянути?

Тільки-но я підняв руку покликати офіціанта, як Джанет спинила мене.

— Ем-м, Іане, — несміливо прогугнявила вона, — ти не збираєшся доїдати?

Я глипнув на свою їжу, перевів погляд на ті сповнені відчаєм сьйливі блакитні оченята й посунув їй свою тарілку:

— Ні, будь ласка, пригощайся.

— Нащо ж переводити їжу? — весело мовила вона, вгризаючись у мою філейку.

калічили, пропікали їй шкіру, якісь покидьки навіть згвалтували її гуртом, — та моя дівчина витримала всі випробування в ім'я кохання. Якого тільки лиха вона не зазнала, аби я міг довести їй свою значущість, підтримуючи її, піклуючись про неї та розправляючись із її кривдниками!

Пригадую ніч, коли їй відтяло обидві ноги тролейбусом. То була одна з моїх улюблених фантазій.

А знаєте, що в цьому найкумедніше? Попри все, що ми з нею вдвох витримали, я в житті не знав її обличчя. У неї його немає. Ні, не зовсім так. У неї воно має бути, та тільки я його досі не бачив. І доки не побачу, моїм фантазіям не стати реальністю. Отак і накриває відчай, адже намагаєшся розгледіти свою дівчину на кожному кроці: в касирці супермаркету, в жінці у вагоні, яка сидить навпроти тебе, в дівчині, що дигає собі вулицею. Отак усюди й пасеш очима.

Я дивився через стіл і шукав своє кохання в Джанет, коли вона на мить застигла, припинивши трамбувати свій писок жрачкою, щоб нагородити мене вдячною усмішкою. То може, саме Джанет і була моєю лейкемічкою? Мене дрібку вибісило, коли вона потяглася виделкою й перехопила дещо з моєї тарілки, не поцікавившись, чи мала вона бодай найменші шанси викарабкатися після курсу хіміотерапії.

— Як мило з твого боку запросити мене сюди! — усміхнулася Джанет.

— Я з радістю це зробив, — відповів я.

— Мене нечасто так пригощають, — промовила вона, мимоволі привертаючи мій погляд до її пишнот майже в центнер та навертаючи на думку, чи не мала вона на увазі столове приладдя.